



П. Делирадевъ

При единъ завой на Струма

На 7 февруарий т. г. вървя самъ край желѣзопътната линия между спирка Жаблино и гара Земенъ. Спустихъ се направо отъ Жаблинския манастиръ, сгущенъ подъ голѣма варовита скала, и се упътихъ къмъ Земенъ. Земенъ се нарича сега не само ж. п. станция, но и близкото село Бѣлово съ неговия стариненъ манастиръ. Приветливата околностъ, както и интересниятъ стенописъ на манастира привличатъ много любопитни излетници и учени.

Но истинскиятъ укрепенъ градъ *Земенъ* отъ второто българско царство е билъ разположенъ малко по-долу — въ най-голѣмата тѣснина на пролома. Отъ него е останало само името и жалки следи отъ крепостта му, кацнала върху мжчнодостъпенъ скалистъ носъ. Само името е останало и отъ Земенския манастиръ, който е билъ разположенъ върху дѣсния брѣгъ на Струма. По подобие на другитѣ сръдновѣковни манастири, и Земенскиятъ е ималъ своитѣ постници. Върху една стрѣмна скала въ естествена пещера се е подвизавалъ монахътъ Агапий и съ неговото име още се нарича пещерата и суходолището край нея.

Сега, като се спомене Земенъ и Земенскиятъ манастиръ, се подразбиратъ селото *Бѣлово* и *Бѣловския манастиръ*.

Къмъ този именно новопокръстенъ Земенъ вървя пеша, самъ въ влажния и намусенъ февруарски день.

При 73-ия километъръ отъ София за Кюстендилъ е открита кариера за чакълъ, що е нуженъ за настилка на ж. п. линия. Такива кариери има на много мѣста, но